

Salma Blanco

Děvče
z
tančírny

Děvče z tančírny
Salma Blanco

1. vydání

vydáno v květnu 2020 jako 100. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-184-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-185-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-186-2(pdf)

MOTTO

„Každá ženská přivede mužskýho do maléru, a pro nás, ubohý kovboje to platí dvojnásob...“

...ten věčně tuláckej život, ty dlouhý dni a noci o samotě pod širým nebem působěj na našince, že je vůči slabýmu pohlaví chytlavější a že ho potřebuje víc než ostatní.“

*Zane Grey
Navzdory dálkám*

---

1. PŘESTŘELKA

Moje první setkání s tím člověkem v sobě nemělo ani za mák romantiky. Přehnal se kolem jako splašený kuň, srazil mne na zem a zmizel ve tmě. Zůstal po něm jen pach střelného prachu a ostrá bolest v naraženém koleně. A to jsem si jen malý okamžik předtím myslela, jak se mi všechno báječně daří a užívala si idylickou atmosféru končícího horkého letního dne.

Ten večer bylo nečekaně zrušeno moje taneční vystoupení a já se té příležitosti bez dlouhého váhání chopila. Dříve, než mne madame Jacquelin stihla zaměstnat jinak, jsem se nepozorovaně vykradla ven za město. Milovala jsem opojnou atmosféru těch několika chvil předcházejících západu slunce, okamžik, kdy poslední sluneční paprsek polaskal zemi, a jeho průzračný svit na pár prchavých mžiknutí oka změnil okolní svět v mystickou krajinu. V té neopakovatelné chvíli na přelomu dne a noci se vše na kratičký okamžik proměnilo. Zvířený šedý prach v ostrém jasu posledního paprsku zazářil zlatými a stříbrnými odlesky brokátu, uschlý strom se svými rozpaženými mrtvými větvemi se proměnil v bájného tvora, sluncem vyšisovaná prkna dřevěných stěn domů vyprávěla o mapách cizích světů a kopce v dálce volaly svou tajemnou vábivou písní. Svět byl v ten pomíjivý čas jiný, krásný.

Možná právě kvůli té iluzi jsem, jak jen to bylo možné, vybíhala za město a v hodině předcházející soumraku na samém sklonku dne, s nitrem přetékaajícím touhou po něčem neuchopitelném, vzhlížela k vzdáleným kopcům na obzoru. Příčina netkvěla v nespokojenosti s mým současným životem, bylo mi dobře tam, kde jsem a co jsem. Přesto, alespoň na okamžik, potřebovala jsem pocítit onu krásu, nechat se prostoupit energií a podivnou nostalgickou nedefinovatelnou touhou.

Bylo to jako pravěké volání duše. Jako by si duše v těch chvílích vzpomínala na něco dávno minulého, ztraceného v prostoru a čase, na

něco neuchopitelného, nepopsatelného, možná na zážitky dávných generací přede mnou, na nenaplněné touhy, sny. Rezovalo to se mnou, s něčím, ukrytým hluboko ve mně. Probouzelo to ve mně touhu po čemsi, co jsem zatím nebyla schopna přesně nazvat. S něčím, co se zdálo být tak blízko, téměř na dosah, ale přesto ztracené nekonečně daleko.

Ten večer jsem se zdržela venku déle než obvykle a zpátky se vracela až za tmy. Madame Jacquelin bude zuřit, to mi bylo jasné, ale nijak mne to netrápilo. Vznášela jsem se v podivném stavu bytí a nebytí. Obklopil mne nezměrný klid, vyrovnanost a neosobnost. Jako bych se oprostila od svého těla a duše a byla někým úplně novým. Myšlenky volně plynuly hlavou, aniž by si vyžadovaly mou pozornost, svět kolem, tak šedivý a ubohý ve své malosti se rozplynul a v mé duši se usadil klid a bezpečí.

A právě v té chvíli se to stalo. Zprvu jsem si vůbec neuvědomovala, co se kolem mne děje, až teprve, ležíc na zemi, bolestivě přitisknutá do prachu těžkým mužským tělem, jsem se probrala ze snění.

„Sakra, ženská, co se tady motáte jako ovce na porážce! Omrzel vás život?“ houkl mi do ucha cizí hlas a já si teprve teď uvědomila, že to, co mi před chvílí zasvištělo kolem hlavy, byla střela vypálená z koltu. Místo toho, abych se začala bát, jsem vyhrkla:

„Který blázen vám poradil, abyste střílel na ulici! Běžte si ty svoje pitomý přestřelky vyřizovat někam jinam, milej pane, tady chodí lidi, jestli jste si neráčil všimnout.“

„Vás, dámo, by si nevšiml leda slepej, ale vy se příště ve vlastním zájmu koukejte kolem sebe. Kvůli vám mi ten grázl zase frknul, teď abych ho hledal bůhvídkde.“

Tíha jeho těla už mě začínala dusit, ale můj pokus ho od sebe odstrčit s ním ani nehnul.

„Můžete ze mě laskavě slézt, nebo takhle hodláte zůstat až do rána?“ zasyčela jsem mu co nejjedovatěji do tváře.

Neušlo mi jeho tlumené uchechtnutí, ale konečně uvolnil své sevření, pustil mě a vstal. Začala jsem se také zvedat. Ostrá bolest v koleně způsobila, že se mi znova podlomily nohy. Ze rtů mi uniklo nechtěné vyjeknutí a tím jsem nechtíc nanovo upoutala jeho pozornost.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se a v jeho hlase zazněla, k mému velkému zadostiučinění, ryzí obava.

„Asi něco s kolenem, ale to vás nemusí vůbec zajímat, pane pistolníku. Jen si uhánějte za tím svým padouchem a pro mě za mě, se klidně můžete někde s chutí oba dva postřílet. Jen když už se s vámi víckrát nepotkám,“ zasyčela jsem vztekle a odstrčila jeho podávanou ruku, kterou se mne snažil podepřít. „Nemusíte se namáhat, zvládnou to dost dobře sama.“

„Jak je ctěná libost, dámo.“ odpověděl a stáhl se. „Někoho vám pošlu, ať vám pomůže,“ zavolal ještě, než definitivně zmizel ve tmě.

„Sakra,“ praštila jsem pěstí do prachu země vedle sebe. „Takovej krásnej večer a takhle to musí skončit!“

Opatrně jsem se pokusila vstát. Koleno nesnesitelně bolelo, ale přece tady nezůstanu ležet až do rána. Musím se nějak dobelhat do svého pokoje.

Každý krok byl utrpením, při každém došlápnutí na zraněnou nohu mnou projela ostrá bolest a Carverova tančírna, která byla nyní mým domovem, se zdála neskutečně daleko. A to mě ještě čekaly dlouhé schody do podkroví, než se konečně budu moci svalit na lůžko v maličkém pokojíku pod střechou.

Zatracený chlap!

---

2. DĚVČE Z TANČÍRNY

Je až zvláštní, jak se cesty lidských životů podivně klikatí. Vyrůstala jsem v nádherné svěží zeleni Pensylvánie. Od malička mne obklopovaly husté lesy, zpěv ptáků, klid a mír. Jako dítě jsem nenáviděla krutý a pustý Západ, protože mi vzal oba rodiče a já zůstala jenom sama s dědečkem, moudrým a spravedlivým člověkem.

Jak jsem dospívala, probouzel se ve mně neklid. Podivné volání neznámých končin. Možná to byla otcova krev, jeho touha poznávat svět, nestálost zůstat s mou matkou na jednom místě. Vábění, kterému podlehl a které stálo život jak jeho, tak moji matku.

Bojovala jsem s tím voláním, věděla jsem, že ho musím potlačit, že musím zvítězit nad tou zhoubou, že nesmím ublížit jedinému člověku, který mi na světě zůstal.

Jenže jednoho dne se ve mně všechno vzbourilo a neklidná krev zvítězila nad rozumem a povinností. Byl můj otec také takový?

Při představě života, jaký mne čekal, jaký mi tady připravovali, se ve mně vzkypěla krev a já jednala impulzivně, bez rozmyslu, bez uvědomění si důsledků. Prostě jsem musela okamžitě pryč, pryč od nudného života, pryč od pochybného rodinného štěstí, pryč od muže, ke kterému jsem už dávno nic necítila a který se měl stát mým manželem.

Čekalo mne jen manželství, o které jsem nestála, věčný koloběh mezi plotnou a neckami. Smutný úděl vdané ženy. To rozhodně nebylo to, co bych od života chtěla. Ale co s tím? Jak to změnit? Nevěděla jsem, a zatímco celá moje duše křičela děsem, připravovala jsem se na svatbu s Kurtem.

V pravý čas, pár dní před svatbou, kdy už bylo vše nachystáno a domluveno, se objevil Millard, kočující podomní obchodník, cestující

celou zemí a volný jako pták. A moje dávná dětská láska. Ještě tu noc jsem s ním utekla.

Prožili jsme několik šťastných týdnů. Kočovali jsme od města k městu a mně se zdálo, že konečně žiju, že jsem našla tu pravou lásku a muže, se kterým bych mohla zůstat po celý život.

Jenže potom mi pomalu došlo, že Millard zdaleka není bez chyby, že je vznětlivý, výbušný a že moje láska je jen klam. Dětská iluze.

Millard mi zkrátka jen posloužil k útěku, a kdyby se neobjevil on, utekla bych s někým jiným. Toužila jsem prchnout co nejdál od maloměšťáckého života, od nudného stereotypu a od nemilovaného snoubence.

S Millardem jsme procestovali velký kus země. Ze začátku mi s ním bylo dobře, teprve díky jemu jsem si uvědomila, že jsem žena, dal mi to, co mi Kurt neuměl dát – lásku, něhu a vášeň. Nikdy jsem svého útěku s ním nelitovala.

Byla jsem to já, kdo náš vztah ukončil. Prostě mne Millard už omrzela. Moje láska k němu zmizela stejně rychle, jako se objevila. Už tenkrát jsem pochopila, že s Millardem by to nakonec bylo stejné jako s Kurtem. A to mne nelákalo. Zřejmě nejsem stvořená pro manželství a usedlý život.

Opustila jsem ho v jednom větším městě, kam jsme na svých cestách dojeli.

Odešla jsem bez jediného slůvka vysvětlení. Rozloučila jsem se s ním jenom krátkým vzkazem:

„Nemá to smysl, buď šťastný, sbohem.“

Byla jsem zase volná. Sama, jen s uzlíčkem šatů a hrstkou peněz, v cizím městě, mezi neznámými lidmi, ale svobodná. Našla jsem si práci v jedné bohaté rodině jako pomocnice v domácnosti. Všechny

vydělané peníze padly za hlouposti. Zůstala jsem tam několik měsíců. Napsala jsem konečně dědečkovi, aby o mne neměl starost a zdálo se, že všechno je v naprostém pořádku.

Až jednoho dne došel telegram od Kurta, ve kterém psal, že jede za mnou. Hrozně mne to vyděsilo a při představě, že všechno začíná zase nanovo, jsem nasedla na první dostavník mířící dál na západ a dala sbohem civilizovaným končinám.

Dostavník mne bez koruny v kapse vyložil v Silvertownu a na mne při pohledu na malé zaprášené městečko ztracené v pustině, poprvé padla tíseň. Jenže zpátky už to nešlo, zůstala jsem bez peněz, odkázaná na vlastní schopnosti.

Hned na stanici dostavníků mi malý holohlavý chlapík s kšiltlem proti slunci na hlavě, na můj dotaz na nějakou práci, ukázal na největší dům na vzdálenějším konci Main Street – hlavní ulice. Ještě dneska vidím kritický pohled jeho pichlavých očí, kterým mne několikrát přejel od hlavy až k patě, než odpověděl. Poslal mne přímo do Zlatého nuggetu.

Nikdy nezapomenu na ten den, kdy se přede mnou poprvé otevřely dveře a já vešla z líného slunečního dopoledne do pološera prázdného saloonu. Tehdy, aniž bych si toho byla vědoma, jsem překročila rozhodující práh svého života.

Carver, majitel Zlatého Nuggetu, mnou moc nadšený nebyl. Ani madame Jacqueline, jeho společnice a partnerka. Zdála jsem se jim hubená a neatraktivní. A měli pravdu. Na dívku jsem byla příliš vysoká, spíše chlapecké postavy s úzkými boky a rovným pasem, jen skromně obdařená ženskými tvary. Tmavohnědé vlasy se mi v pramíncích, připomínajících myši ocásky zplihle vinuly kolem kulaté tváře s vystouplými lícními kostmi, velkým nosem a plnými rty. Snad jenom oči, hnědého zbarvení s probleskujícími zelenými stíny, hustě lemované dlouhými černými řasami dodávaly mému jinak tak fádňímu zjevu na jakési zajímavosti. Alespoň Millard moje oči obdivoval. Mimo chodem,

myslím, že to bylo to jediné, co se mu na mě líbilo, i když to nikdy přímo neřekl.

Prostě jsem věděla, že nejsem hezká a už vůbec ne krásná. Jak mi jednou kdosi řekl, byla jsem zkrátka ještě snesitelného vzhledu. Nepotěšilo mne to, ale nedělala jsem si alespoň žádné iluze.

Nakonec mne Carver a madame Jacquelin přijali – jako pomocníci do kuchyně a holku pro všechno. Pomáhala jsem v kuchyni, uklízela lokál a dělala všechnu podřadnou práci, co byla potřeba. Za krátký čas mi přibyla ještě další povinnost – obsluhovat v jídelně a potom už netrvalo dlouho a začala jsem vystupovat ve večerním zábavném programu. Tak mne Carver a madame Jacqueline nakonec naprosto nenásilnou formou dostali až k tomu, že jsem se měla stát jednou z jejich „girl’s“.

Rychle jsem zapadla mezi ostatní děvčata a pomalinku začala přejímat jejich názory a způsob myšlení. Zřejmě největší vliv na mne měla Lenta, se kterou jsme se rychle spřátelily. Další Carverova děvčata – štíhlouňka atraktivní černovláska Nicol, kyprá blondýna Telma, energická rusovlasá Katty a její opak – něžná, jemná zlatovlasá Olivie, plavá divoška Vivi a nejstarší rozvážná bruneta Brenda, mne také velice rychle vzaly mezi sebe, a protože jsem byla nováček, všechny se snažily mi předat co nejvíce svých poznatků. Konec konců – byly jsme na stejné lodi. A já měla pocit, že konečně mám velkou rodinu a někam patřím.

Dověděla jsem se, že polovina děvčat byly Carverovy oběti. Ujal se jich, když jim bylo nejhůř a potom z nich udělal – holky z tančírny.

Ta druhá polovina – to byly dívky, které tomuhle „řemeslu“ propadly už dřív. U Carvera našly pohodlí a střechu nad hlavou.

V téhle společnosti jsem se díky své nerozvážnosti ocitla i já. A bylo mi tady až donedávna dobře. Teprve tady jsem totiž získala pocit, že konečně žiju. Naplno a se vším, co k životu patří. Bez pout morálky

a falešného předstírání, bez nudných počestných pikniků s otravnými paničkami a jejich ještě otravnějšími dětičkami. Bez dobročinných spolků a nedělních mší. Bez všech předsudků a pravidel. Volně, svobodně. Dělat si co chci a co se mi líbí. Celou noc tančit, pít, nechat se objímat pevnými pažemi drsných mužů, poslouchat jejich lichotky, dráždit je svůdnými pohyby, gesty, obnaženými rameny, vyzývavými pohledy.

Připadala jsem si najednou také krásná a žádoucí. Bylo to opojné. Už jsem nebyla jenom „snesitelného vzhledu“, díky děvčatům, jejich radám, výraznému líčení a provokativním šatům, jsem se i já uměla udělat krásnou.

Navíc jsem zjistila, že mne velmi těší pozornost mužů, bavilo mne jejich rozrušení, hladová nenasytná touha v očích. Uspokojovalo mne probouzet v nich vášně, chtíč, vydráždit je a – zmizet. To byl konečně život! Ne to nudné pomalé umírání u nás doma. Provokovala jsem muže kolem sebe, zkoušela si, kam až lze zajít a užívala si to plnými doušky.

Jednou z mých obětí byl i zdejší soudce. Nevím proč zrovna on, nebyl nijak přitažlivý, spíš naopak působil suchopárným dojmem. Možná jsem ho provokovala jenom proto, že už dřív, ještě když jsem jen roznášela jídlo a pití, mi neunikly jeho dlouhé pohledy, jimiž mne sledoval. Neměla jsem o něj žádný zvláštní zájem, ale dělalo mi moc dobře, že on měl zájem o mne. Usmívala jsem se na něj vždycky, když přišel na svoji pravidelnou sobotní partii a sázela se s Lentou, že toho suchara brzo jistě donutím k tomu, aby roztál. Byla to zábava, přestože mne Brenda varovala, abych nechala soudce na pokoji, že to není dobrý člověk. Nevěřila jsem jí. Přece jenom, byl to ctihodný muž, soudce a dobrý přítel samotného Carvera.

Kromě soudce tady bylo mnoho dalších mužů, většinou šlo o kovboje nebo zlatokopy, muže jenom projíždějící naším městem, ale i muže, žijící přímo v Silvertownu nebo někde poblíž. Přijížděli a odjížděli, někteří se vraceli, jiní zase ne.

Mezi těmi, kteří mne navštěvovali pravidelně, byl i mladý kovboj Pete. Líbil se mi od první chvíle. Byl štíhlý, vysoký, černovlasý s temnýma očima a moc pěkným úsměvem. Pracoval na ranči pár mil za městem a každou neděli jezdil do městečka a nikdy se nezapomněl za mnou stavit. Byl moc milý a mě s ním bylo dobře. Velmi rychle si získal moji důvěru a přátelství. Vyprávěl o sobě, o ranči o své těžké práci. Hodně jsme se spolu nasmáli. A jednoho dne jsem přestala odolávat jeho jemnému nátlaku a vzala ho k sobě na pokoj. Nepřišlo mi na tom nic špatného, ostatně, Lenta to tak dělala často a nijak se s tím netajila. Proto jsem si nepřipadala nijak nepatřičně a nemorálně.

Tak to trvalo několik týdnů a já už si říkala, že mám konečně pořádného chlapa pro život a tajně začala doufat, že by to někdy, snad, mohlo přerůst v něco trvalejšího. Jenomže Pete mne jednoho rána, když se loučil po další společné noci, něžně pohladil po tváři, políbil a potom mi oznámil, že navždy odjíždí. Jeho slova snad nikdy nezapomenu.

„Bylo to s tebou moc krásné, holčičko, ale ty si zasloužíš někoho lepšího, než jsem já. Buď šťastná a sbohem.“

A tak se mi zhroutil další marný sen. Bolelo to. Moc. Cítila jsem se bídně. Podvedená, zneužitá, oklamaná. A hloupá. Něco se ve mně v té chvíli zlomilo. Naštěstí jsem měla kolem sebe svoji novou rodinu, svoje kolegyně z tančírny a díky nim jsem se přes to nakonec nějak přenesla. Ale moje důvěra v muže tím dostala velkou ránu. Už jsem potom nikdy žádného nevezala k sobě na pokoj. Což mi ovšem nebránilo v tom, chovat se ještě provokativněji, vyzývavěji.

V přítomnosti Lenty a ostatních děvčat jsem tak zapomínala na vše, co mne učil dědeček, na čest, morálku, poctivost. To všechno jako by ztratilo smysl. Tady platily jiné zákony a jiná měřítká. Život tu byl tvrdý a krutý a člověk měl malou cenu. Velmi často se ozývala divoká střelba, rychle a snadno se tady umíralo. Svým způsobem to bylo děsivé, ale byla to součást zdejšího bytí. Nikdo nevěděl, který den bude jeho posledním, nikdo netušil, zda se ještě dočká zítřka, a proto to

zběsilé dychtění po životě, po trošce štěstí a zábavy a zapomnění v náručí děvčete.

Byla to hrozná doba a hrozná země. Děsivá a krásná zároveň. Všechno bylo tak jiné oproti tomu, co jsem zažila doposud, a právě to mne fascinovalo a děsilo zároveň. Spoustu věcí jsem okamžitě převzala za své a na druhé straně mne stále zaráželo všechno, co bylo v rozporu s mými osobními názory. Ale – byl to teď můj domov. Carverův Zlatý nugget, madame Jacqueline, tančírna, děvčata – to všechno patřilo už i do mého života. A co bylo dřív, se pomalu ztrácelo, pozbývalo to na ceně, nenápadně mizelo v nenávratnu. Co bylo, už není a já teď patřila už možná napořád sem – mezi Carverovy „girl’s“.

---

3. SETKÁNÍ V TANČÍRNĚ

V dalších dnech po tom nepříjemném incidentu s tajemným nočním střelcem, nebylo na tancování ani pomyšlení. Koleno ošklivě nateklo a rozehrálo se všemi barvami. Stěží jsem se belhala po své komůrce v podkroví Carverova Zlatého nuggetu a při každém bolestivém došlápnutí v duchu i nahlas proklínala toho sebevědomého chlapa, který všechno tohle moje trápení zavínil.

Ale jisté bylo, že to všechno mělo i své světlé stránky. Najednou jsem získala pár dní volna jenom pro sebe. Mé vystoupení ve večerním tanečním programu se muselo zrušit a spolu s ním i povinnost bavit hosty Carverova podniku. Samozřejmě k velké nelibosti šéfa, a že mi to dal pěkně znát, byla pravda. Za každý neodpracovaný den mi účtoval neskutečné penále. Kdybych si najala hotel, byla bych na tom snad i lépe. Ovšem, představa, že se ve svém stavu stěhuji pryč a kdoví jestli bych se potom měla ještě kam vrátit, mi v čemkoliv zabránila. Ostatně, je to jenom pár dní, na tom zase tak nesejde, a snadno si potom peníze vydělám a zaplatím Carverovi svůj dluh.

Díky úrazu jsem byla zejména v prvních dnech doslova uvězněna ve svém pokoji. Najednou mi zbývala spousta času a já nevěděla co s ním. Nejdřív jsem si to užívala, ale po pár hodinách nicnedělání už jsem se příšerně nudila. Ostatní děvčata vospávala noční život a já jen zírala do prázdných zdí a čekala, až za mnou některá z nich přijde.

V těch dlouhých chvílích nečinnosti se moje myšlenky stále častěji vracely do minulosti, k dědečkovi – jedinému příbuznému, který mi na světě ještě zbýval a k domovu, který jsem nechala daleko za sebou. Měla bych se mu ozvat, aby si nedělal starosti a slíbit, že se jednou vrátím.

V duchu jsem si představovala, jaké to bude. Snila jsem o tom, jak přijíždím domů v přepychových šatech a v krásném kočáře taženém

párem běloušů, bohatá a úspěšná, jak mi všechny klevetivé tetky závidí a dědeček je na mě pyšný.

Skutečnost byla ale zatím taková, že představa byla na míle daleko od reality a naděje na zlepšení mizela v nedohlednu. A to všechno díky jednomu neohrabanému a neomalenému nafoukanému chlapovi. Při každém bolestivém dloubnutí v koleně moje zlost vůči němu vzrůstala. Potkat ho v téhle chvíli, tak nevím, co bych udělala, ale moc příjemné by mu to určitě nebylo. Tím jsem si byla jistá.

Ještě štěstí, že moji vynucenou samotu a nepříjemné myšlenky občas rozptylovala ostatní děvčata zaměstnaná v tančírně, třeba i jen krátkým nakouknutím do pokoje a otázkou, jestli něco nepotřebuji. I za to málo jsem jim byla vděčná. Všechno bylo lepší než se pořád dokola probírat svými problémy.

Nejčastěji za mnou chodila Lenta, která se tady brzy po mém příchodu ke Carverovi stala mojí nejlepší přítelkyní. Lenta byla jako čertík, věčně rozesmátá a všude jí bylo plno, přestože byla z nás nejmenší. Bavila mne novinkami z lokálu, vyprávěla vtípky o návštěvnicích tančírny a díky ní jsem se zase cítila skvěle a těšila se, až znova seběhnu dolů a budu moct sama být ve středu všeho dění.

Zjistila jsem, že už jsem si zvykla na tenhle styl života, vyhovovalo mi žít jen přítomností a moc se netrápit budoucností, přesně podle hesla – nějak bylo, nějak bude. Zdálo se mi, že je to báječný život, pestrý a veselý, plný zábavy a prostý starostí. Cítila jsem se tady opravdu šťastná.

Po čtyřech dnech jsem už nevydržela, oblékla si svoje nové taneční šaty s velmi odvážným výstřihem a s pomocí Lenty sešla dolů do saloonu. Lenta mi vyčesala vlasy, vetknula do nich umělou růži ze stuh a já si najednou připadala jako někdo zcela jiný. Tohle už nebyla ta nejistá dívčina, která před pár měsíci poprvé vešla do Carverova Zlatého nuggetu. Nyní zde v přiléhavých šatech z temně rudého brokátu

a s krajkovým šálem spuštěným svůdně v ohbí loktů stála velmi žádoucí smyslná bytost. Teď by mne měli vidět lidi z mého rodného městečka!

V povznesené náladě jsem sledovala dění kolem sebe. Vystoupení děvčat už skončilo a nyní se proháněly v kole se svými tanečníky. Nahlédla jsem do tanečírny, ale potom se raději dobelhala k baru v saloonu, kde přece jen v tuto chvíli nebyla taková tlačence jako vedle v sále.

„Ahoj děvče, tak co dělá nožička?“ usmál se na mne barman a pohotově přede mne postavil sklenku s nařaděným drinkem, který má schovaný jenom pro nás děvčata.

„Dík, Henry,“ kývla jsem taky s úsměvem, „Pořád to bolí jako tisíc čertů.“

„Než se vdáš, tak o tom už nebudeš vědět,“ prohodil svoji oblíbenou frázi a přešel na druhý konec baru obsluhovat.

Stála jsem zády opřená o barový pult se sklenkou sladkého likéru v ruce a otevřenými dveřmi nakukovala do tanečního sálu. Ryčný zvuk taneční hudby přehlušoval rádoby žertovné návrhy snědého chlapíka, který se na mne hned přilepil, a mě bylo docela fajn. Smála jsem se jeho vyznáním a jenom zavrtěním hlavy jsem všechny důvěrné návrhy odmítala, aniž bych se na ně nějak soustředila.

Běžný večer, jakých jsem už prožila nepočítaných.

A najednou jako blesk z čistého nebe narušil můj klid povědomý hlas. Okamžitě mi došlo, odkud ho znám.

To je přece on!

Před očima mi znova proběhla ta noční scéna a ješitný hromotluk s protivnými namyšlenými řeči. Můj tajemný „zachránce“!

Nenápadně jsem se pootočila a očima zapátrala v hloučku mužů.

Opět ho prozradil hlas. Právě cosi lehkým tónem vyprávěl svým dvěma společníkům, nedbale opřený o bar, v ruce vybledlý stetson, před sebou na pultě netknutou sklenku whisky.

Poprvé jsem si mohla prohlédnout muže, který mi způsobil všechny moje současné problémy. Mohlo mu být tak kolem pětadvaceti, urostlý, vysoký, samý sval. Tmavohnědý kabát z jemňoučké jelenice zdobený třásněmi mu obepínal široká ramena, pod ním vykukovala sepraná světle šedá košile zastrčená v odřených tmavých kalhotách opáсанých širokým opaskem a nohy vězely v zaprášených vysokých jezdeckých botách bez ostruh. Na první pohled nevypadal jako typický střelec, spíš jako obyčejný námezdní kovboj.

Všimla jsem si ale, že pistoli nosil v nábojovém pásu po kavaleristickém způsobu, to znamená vysoko a pažbou dopředu, aby se dala rychle tasit. Že by bývalý voják nebo přece jenom střelec? Zřejmě ano, soudě i podle situace v níž jsem ho potkala poprvé. I když ani to nic nemuselo znamenat.

V jeho oblečení nebylo sice nic neobvyklého, takhle oděná chodila většina mužů v okolí, ale něco v jeho zjevu mne rozrušilo. Snad to bylo jen vědomí, že tento člověk může za moje současné zranění, snad vzpomínka na okamžik, kdy v temné uličce se jeho tělo těsně dotýkalo mého, sama nevím. Každopádně na něm bylo něco, co mne fascinovalo. Možná jeho tvář s pevně řezanými rysy, silné čelo, rovný nos a rty zvlněné lehkým úsměvem. Nebo oči – šedé, živé, s přátelským výrazem. Měl příjemnou tvář, drsně mužnou, ale příjemnou. A jeho úsměv, lehce pobavený, možná až ironický, mě, kdoví proč, přitahoval. Co mne ale skutečně upoutalo, ba přímo fascinovalo, byla jeho čelist s mužnou bradou, jíž však dodával zvláštní jemnost naprosto úžasný d'olíček přesně uprostřed brady.

Ani jsem si neuvědomila, že na toho chlápka zírám už pár minut, a dokonce se i přihloupě usmívám. Můj upřený pohled způsobil, že se jeho oči náhle zvedly a zahleděly do mých. Na kratičký okamžik se mi

zatajil dech. Najednou se mne zmocnil pocit, že mi jeho pohled proniká až do duše, že není nic, co by těm zvláštním šedým očím zůstalo utajeno, že před ním stojím zcela bezbranná, odevzdaná mu na milost a nemilost.

Nemohlo to trvat více než zlomek času, potom se jeho zrak ode mne odvrátil a svět kolem najednou zešedl.

Vydechla jsem a uvědomila se, jak mi zběsile buší srdce. Proboha, co se to se mnou děje? Připadám si najednou tak slabá, a kdybych se zády neopírala o výčepní pult, snad bych se sesunula k zemi. Nemohla jsem si pomoci, ale nedokázala jsem z něj spustit oči. Zajímal mne, až moc mne zajímal. Ale já pro něj evidentně byla vzduch.

K čertu! Musím použít všechnu ženskou lest. Nakonec, vždyť mám spoustu rad od své kamarádky Lenty, tak proč to teď nevyzkoušet? Abych upoutala jeho pozornost, hlasitěji jsem se zasmála, a když na mne opět upřel svůj pohled, pozvedla jsem ruku se sklenkou a koketně mu v náznaku přípitku lehce pokynula.

V příštím okamžiku mi však úsměv ztuhl na rtech. Reakce na můj vstřícný krok byla totiž více než pokořující, byla přímo urážlivá. Cizincovy oči lhostejně sklouzly po mé postavě, na okamžik se zastavily v odvážném dekoltu mých nových šatů bez rukávů a poté se jeho rty zvlínily v ironickém úšklebku a on se lhostejně odvrátil. Ale to ještě nebylo všechno. Moje vyzývavé gesto upoutalo i jeho společníky a ti okamžitě začali trousit provokující poznámky, bezostyšně si mne prohlíželi a navzájem se pošťuchovali.

A on? Místo, aby je nějak usměrnil, ještě si přisadil. Cosi tlumeně prohodil a muži kolem něj vypukli v smích. Evidentně se všichni dobře bavili na můj účet. Až příliš jasně jsem v jejich poznámkách zaslechla velmi urážlivé pojmenování, kterým mne mezi sebou častovali.

Tohle ti nedaruju, pomyslela jsem si a vlna vzteku mnou projela jako spalující žár. K čertu s tebou! Tenhle chlap s sebou nese jen problémy.

V nějakém náhlém popudu, aniž bych vše domyslela, jsem se naklonila k mladému Mexikánci. Ten už se nějakou chvíli netrpělivě dožadoval mé pozornosti a zatím do sebe nalil skoro půl láhve tequilly.

„Dokázal byste někoho zbít? Myslím – kvůli mně?“

Viditelně pookřál z toho, že se mu zase věnuji a několikrát horlivě přikývl.

„Pro vás bych i zabil, seňorito,“ zamumlal přiopile a sápal se po mně. Byl mi najednou protivný, ale jako nástroj pomsty poslouží dokonale. Snažila jsem se být co nejsladší a nejmilejší, a přitom si ho držet dostatečně daleko od těla.

„To nebude nutné. Stačí jen takový menší výprask. Malá lekce, rozumíte? Někomu, kdo mě velice urazil.“

Pokýval hlavou a v očích se mu blýskalo.

„A co odměna?“ potutelně se usmíval.

„Ach, samozřejmě! Až splníte úkol, dostanete svoji odměnu. Nezůstanete škodný, uvidíte,“ přislíbila jsem neurčitě. Nějak se z toho už vykroutím. Důležitá pro mne byla nyní jen pomsta.

Domluvili jsme se, já nenápadně ukázala mladíkovi jeho budoucí oběť. V poslední chvíli se mi ještě podařilo uniknout před dotěrným polibkem, takže mi přistál někde nad uchem, a potom už jsem se jen dívala, jak mládenec chvatně opouští saloon.

Tak, a je rozhodnuto.

Uběhlo sotva pár minut od Mexičanova odchodu, když do saloonu vešel poslíček, rozhlédl se a namířil si to přímo k mému neznámému

zpuštěnému kovbojovi. Co mu říkal nevím, ale neušel mi záblesk překvapení v mužově tváři. Něco ještě prohodil ke svým společníkům a poté vyšel ven za mladíkem.

Mohla jsem si spokojeně mnout ruce. Plán pomsty se stává skutečností. Moje uražená ješitnost si konečně přijde na své. V duchu už jsem viděla toho samolibého náfuku pěkně pomuchlaného a poraženého. Konečně ho snad přejde ta jeho arogantní namyšlenost. Frajer jeden.

Čas pomalu plynul a nic se nedělo. Z tančírny se nesla hudba a dupání desítek párů nohou, od hráčských stolů se ozývaly obvyklé hlášky ke hře, šustění karet a cinkot přihazovaných mincí, krupier ohlašoval výherní číslo v ruletě a kolem vládl běžný ruch a smích. Nad tím vším se vznášely husté kotouče šedavého dýmu z doutníků a cigaret.

Najednou jsem si uvědomila, jak se mi svírá žaludek. Zlost pomalu vyprchala a na její místo se vtíral neodbytný pocit zděšení a hrůzy. Hrůzy nad tím, co jsem způsobila, co se mou vinou rozjelo a už nejde zastavit. Roztrásl mne docela obyčejný strach a touha po pomstě byla ta tam. Přepadly mne obavy o toho hloupého kovboje!

Před očima mi vířily hrůzné výjevy – Mexičanova divoká tvář s planoucíma očima, záblesk čepele, nehybné tělo v jelenicové kazajce ležící s dýkou v zádech v temné uličce. A to všechno jenom mojí vinou. Musela jsem se opřít o pult, abych neomdlela.

Hudba z tančírny, smích, křik, cinkání sklenic, to všechno znělo najednou tak cize a z takové dálky jakoby z jiného světa, vzdáleného tisíce mil. Téměř na pokraji zhroucení jsem s hrůzou a napětím zírala na dveře. Kdo jimi vejde?

Přepadla mne zlost sama na sebe. Na moji ukřivděnou dušičku, ješitnost, na tu hloupou bezdůvodnou touhu po pomstě.

Vždyť on měl pravdu! Co jsem? Co si o mně mohl myslet? Jsem oblečená a zmalovaná jako prodejná ženština. Holka z tančírny! Právem mnou opovrhoval. Je mi nanic ze mě samotné. Kvůli mně teď možná někde umírá člověk. Člověk, který mi nic neudělal, člověk, který mi vlastně tenkrát v noci zachránil život. A já se mu odvděčím tím, že na něj pošlu vrahy!

Musím něco udělat! Ale co? Už vím!

Bez dlouhého rozvažování jsem přešla k společníkům mého neznámého, dosud postávajícím na druhém konci barového pultu, a aniž bych brala na vědomí jejich přidržené pohledy, v rychlosti jsem jim vyličila, v jakém je jejich přítel nebezpečí. Svůj podíl viny na celé věci jsem ale raději zamlčela. Nejdříve na mne jenom mlčky zírali a z jejich tváří se pomalu ztrácel výsměšný výraz, ale naštěstí rychle pochopili a v mžiku se vyřítili ven.

Ulevilo se mi, ale jenom na chvíli. Možná už je pozdě, napadlo mne. Pane bože, co jsem to způsobila?

Uplynulo několik nekonečných dlouhých minut. Dveře do saloonu se náhle rozlétly a v nich stál... můj kovboj! Živý a zdravý.

Padla na mne příšerná slabost. Nebýt jí, snad bych se mu rozeběhla vstříc.

Jako v mlze jsem viděla, že došel k baru, kývl na hostinského a něco mu říkal. Teprve když barman ukázal přímo na mne, vrátila se mi rozvaha a srdce se splašeně rozeběhlo. Neznámý se na mne podíval vážným pohledem, kývl na barmana a zamířil si to přímo ke mně.

Krve by se ve mně v té chvíli nedořezal. Srdce mi bušilo jako zběsilé a hrdlo se sevřelo.

Muž se zastavil těsně předem mnou, oběma rukama se opřel podél mého těla o barový pult tak, že jsem se rázem ocitla v pasti a zahleděl

se mi zkoumavě do očí. Měla jsem pocit, že mne jeho pohled propaluje, že vidí i moje nejskrytější myšlenky. A najednou se v jeho očích objevil ironický výsměch.

„Vy jste – *slečna* – Sanny?“

Přikývla jsem, neschopná slova. Už vím, jak se cítí myš, hypnotizovaná hadem.

„Nevím, čím jsem si zasloužil vaši – *pozornost*, ale musím vám oznámit, že vaši přátelé přišli k menšímu úrazu. Příště si najměte lepší zabijáky. I když doufám, že ve vašem zájmu žádné další příště nebude. Neradil bych vám to. Těšilo mě.“ S neskrývaným opovržením se ke mně otočil zády.

Jeho opovržení, ironie jeho posledních slov, prožitá hrůza, a to vše dohromady mne dokonale probralo. Všechny vášně vířící v mém nitru vytryskly v zoufalém zvolání:

„Co si o sobě vůbec myslíte, vy...!“

Ještě jsem ani nedořekla, když se nečekaně otočil a s trochu překvapeným výrazem se na mne zahleděl.

„A hele! Mám dojem, že tenhle hlásek jsem už někde slyšel! Co dělá nožička?“ sklouzl pohledem k mému kolenu, ukrytému pod záhyby šatů.

„Co je vám do toho!“ odsekla jsem a jen stěží ovládala svůj hlas. Najednou se mi chtělo strašně brečet.

„Hmm,“ protáhl pobaveně. „Pořád stejně nabroušená.“

Blýskla jsem po něm přímo vražedným pohledem. S ním to samozřejmě ani nehnulo, spíš naopak se zdálo, že se najednou dobře baví.

„Zdá se, že to máte v oblibě – být nebezpečná svému okolí. Ty mládence jste na mě poslala místo poděkování?“

Zarputile jsem mlčela, rozhodnutá nevydat ze sebe už ani slovo.

„Co vlastně se dá čekat od... děvčete vašeho typu. A já hlupák vás v té tmě považoval za dámu. Kdybych věděl, s kým mám tu čest, tak...“ odmlčel se a zpod přimhouřených víček pobaveně sledoval můj bezmocný vztek.

„Tak co?“ vyhrkla jsem. „Nikdo se vám o tu vaši pomoc neprosil! Klidně si můžete trhnout nohou, vy... vy... nafoukanej špinavej vrahu!“

Úsměv mu pomalu mizel z tváře a jeho oči ztvrdly.

„Tak já jsem u vás špinavej vrah,“ protáhl ledabyle. „A co jste vy? Prachobyčejná vzteklá hloupá holka z tančírny. Coura, která si myslí, že na sladký úsměvy a na postel utáhne každého chlapa! Prodejná mrcha, nic víc.“

Zalapala jsem po dechu. To byla tvrdá rána.

„Jsem to, co ze mě udělali lidi jako vy!“ zasyčela jsem mu do tváře a zbaběle odkulhala pryč. Slzy se mi nezadržitelně valily po tváři a já byla ráda, když za mnou konečně zaklaply dveře mého pokoje.

Dneska už mě dole nikdo neuvidí.

---

4. PROTI ŠERIFOVI

Po pár dnech nedobrovolného odpočinku návrat do práce znamenal vysvobození. Tancování zatím ještě možné nebylo, a tak mi nezbývalo než ujmout se toho, co bylo mou činností v prvních týdnech pobytu u Carvera – pomoc v kuchyni, úklid a obsluha hostů u baru. Všechno bylo lepší než nečinnost a navíc – když jsem pracovala, přestal mi Carver účtovat penále. A při práci už nebyl čas pořád dokola myslet na to, co mi ten protivný neznámý kovboj řekl. Bezcitná urážlivá slova o tom, že nejsem nic víc než obyčejná coura, holka pro každého, děvka. Z tónu jeho slov, z jeho pohledu, z jeho chování bylo cítit, že mnou opovrhuje. V jeho očích jsem byla špatná. Prodejná mrcha, tak mě nazval.

Ale já přece k téhle skupině žen nepatřím, jsem jenom tanečnice, placená společnice, nic víc! Nedělám nic, zač bych se měla stydět.

Nebo se mýlím a lžu sama sobě?

Najednou jsem si začala víc všimnout reakcí svého okolí, pozorovat lidi kolem, jejich pohledy, výrazy, gesta. Pokoušela jsem se podívat se na sebe a na svůj život jejich očima. Porovnávala jsem postoj ostatních obyvatel městečka k nám, Carverovým děvčatům a k ostatním dívkám ve městě.

A k mému velkému zděšení mi pomalu začínalo docházet, že ten člověk měl vlastně pravdu. Předstíraly jsme, že jsme umělkyně, tanečnice, ale nebyly jsme o moc lepší než děvčata z kteréhokoliv obyčejného vykřičeného domu. Nemohl mít o mě jiné mínění. Nemohl vědět, že já taková nejsem. Přesto mne to uráželo a bolelo. Nechtěla jsem, aby si lidé o mně mysleli, že jsem špatná, přece jenom mi pořád záleželo na dobrém mínění ostatních.

Ke Carverovi mne přivedla nutnost pracovat. V prvních týdnech mne zaměstnal jako pomocnici v kuchyni a holku pro všechno. Až později, vlastně teprve před pár týdny, mne požádali, abych zaskočila jako náhradnice za jednu nemocnou tanečnici, a protože madame Jacqueline – která měla tanečnice na starosti, se mnou byla spokojena, slíbili mi, že v tom můžu pokračovat. Znamenalo to jednou nebo dvakrát za večer vystoupit na pódiu v uměleckém tanečním programu a po zbytek noci se jako placená tanečnice věnovat zájemcům o tanec.

Na tanec s námi byl pořadník, který vedla madame Jacqueline. Za každého zájemce o tanec jsme dostávaly čtyřicet centů a za večer se tak často dalo vydělat pěkných pár dolarů. A v podstatě bez námahy, nepočítám-li bolavé nohy, sem tam puchýř od těsných bot a někdy trochu nepříjemnějšího společníka. Ta práce mě bavila a hlavně – bylo to mnohem snadnější než všechno ostatní, co jsem musela dělat doposud. A samozřejmě mi i lichotil zájem ze stran mužů. Byli vděční za kontakt se ženou, za možnost prohodit pár slov, za vlídnost, za úsměv. Protože žen byl v tomhle kraji stále žalostný nedostatek. Ne tak, jako u nás doma, kde jsem byla jen jedna z mnoha, a navíc ne právě krásou a bohatstvím obdařená.

Naše přítomnost zde byla mezi muži vždy vítaná a vzácná a já si s neustávajícím úžasem a pocitem vlastní výjimečnosti užívala jejich pozornosti. Samozřejmě, že někteří očekávali víc, ale zatím jsem se nesetkala se žádným, který by mé odmítnutí nerespektoval.

Pravda, mohla jsem se vrátit domů, k dědečkovi a k svému starému životu, ale to bylo to poslední, co bych chtěla udělat. Teď jsem byla tady, chtěla jsem žít naplno, užívat si života a příjemné pozornosti mužů, nepřemýšlet co bude. Vyhovovalo mi, být nezávislá, starat se o sebe sama, rozhodovat o sobě sama, nemuset brát na nikoho ohledy. A užívat si toho, že se mužům líbím.

Prostě teď jsem tady, a co bude zítra, mne nezajímá. Tohle byl přece život, jaký se mi líbil.

Uběhlo pár dní a mě už se skoro dařilo zapomenout na toho namyšleného kovboje s jeho pronikavými šedými očima a krutými slovy. Bylo krátce před polednem a já se právě vracela z koloniálu, kde jsem si byla objednat látku na nové šaty, když ke mně dolehl ten povědomý hlas. Zase on! „Můj“ kovboj. Muž, který mne tak nevybíravě potupil.

On je zase v městečku? Myslela jsem, že odjel a už se nevrátí, tak jako jiní jemu podobní a já časem zapomenu na jeho nelítostná slova. Ale byl tady a ve mně se v první chvíli opět zvedla vlna vzteku, za to, jak mne ponížil.

Ten protivný, sebevědomý hlas se ozýval zpoza vrat nájemní stáje a já se bezděky zastavila a zaposlouchala se. Nevím, co mne k tomu přimělo, možná to byla jen obyčejná zvědavost, možná podivný podtón v jeho hlase, prostě každopádně jsem zůstala stát, přitisknuta ke stěně budovy a nepozorována poslouchala cizí hovor.

Nejdřív mluvil zdejší šerif:

„Hej, odjíždíš, kovboji?“

„Rád bych,“ lakonická odpověď.

„A to se ani nerozloučíš?“

„Nemám s kým.“

„Ne???“

„Ne.“

„Hm, jak myslíš. Ale něco sis tady málem zapomněl.“ Šerifův hlas ztvrdl. „Je to tvoje?“

„Bylo. Před pár dny jsem ho ztratil. Přesněji – někdo mi ho sebral. Ale to je asi zbytečný vám říkat, co?“

„Jo. Zbytečný... To je směla, žes ho ztratil, synku. Představ si, že zrovna tenhle nůž trčel dneska ráno ze zad jednoho chlápka – Jim West – neříká ti to nic?“

Zatrulo ve mně. Rozhovor začínal být čím dál víc zajímavější. Ani jsem nedýchala a modlila se, aby ještě chvíli nikdo nešel kolem a neobjevil mne tady. Musím to slyšet až do konce. Nějak mi neseděla představa, že by ten „můj“ neznámý byl chladnokrevný vrah a dokázal zabít člověka dýkou do zad. Férový souboj ano, to bych si k němu uměla představit, ale zákeřná vražda? I když – co já můžu vědět? Už jednou jsem se v něm spletla.

Zaposlouchala jsem se znova do hovoru.

„To je mi líto, šerife, ale já ten nůž opravdu pár dní neviděl.“

„Dejme tomu, že bych ti chtěl věřit, chlapče, ale potom mi teda řekni, cos dělal dneska v noci, zhruba od půlnoci do rána.“

„Spal.“

„Sám?“

„Jo.“

„A samozřejmě ti to nikdo nemůže dosvědčit, co?“

„Nejspíš ne.“

„Tak to máš setsakra smělu, když ti to nikdo nemůže dokázat. Hochu, myslím, že bys to měl zabalit.“

„Nevidím důvod, šerife. Nůž jsem ztratil, proti tomu chlápkuvi jsem nikdy nic neměl a v noci jsem spal. Nejsem zabiják, žívím se poctivě jako příležitostnej kovboj a občas sám chytím nějakýho lumpa. Zrovna teď jsem jednomu na stopě a dost spěchám. Málem jsem ho měl, nebejt jedný... dámy. Podruhý si tu šanci už utéct nenechám.“

„To je sice všechno moc hezký, ale nemám důvod tomu věřit. Mám tady ten nůž a mám mrtvolu. A to mi stačí na to, abych tě nechal okamžitě zavřít. Takže se, chlapče, nevzpouzej a pojď s náma po dobrým.“

„Krucí, šerife, copak to nechápete? Někdo to na mě nahrál, na to dejte krk. Jakej já bych měl asi zájem zabít chlápka, kterýho ani neznám a se kterým jsem se ani nikdy nesetkal? Někdo mě chce odklidit z cesty, to je jistý. Možná je to právě ten, co po něm jdu. Jestli mě teď zavřete, akorát tomu darebákovi nahrajete.“

„Možná to tak je, možná není. Však na to přijdem, neboj. Teď musíš s náma a basta, konec řečí!“

Hlasy se zostřovaly a nabývaly na intenzitě. Bylo jasné, že šerif neznámému nevěří. Dostali se do patové situace a ani jeden z nich nechtěl ustoupit. Zůstávalo jen otázkou času, kdy se začne střílet. Věděla jsem, že šerif je dobrý střelec, ale nepochybovala jsem ani o kovbojových kvalitách v tomto směru. Každopádně to nedopadne dobře, to mi bylo jasné. Musím něco udělat.

Aniž bych do důsledků promyslela další kroky, spěšně jsem vyšla ze svého úkrytu a sebejistě vstoupila do stájí.

Stáli pár stop ode mne a nejdříve si mne všiml „můj“ kovboj. V jeho tváři se nepohnul ani sval. Napravo od něj s puškou v ruce čekal šerifův pomocník, hromotluk s černou kšticí a zamračeným, nepřijemným obličejem. Druhý pomocník – svalnatý chlapiček střední postavy, rezatý jako liška, s dobrosrdečnou tváří posetou pihami, držel za uzdu osedlaného koně. Šerif, stojící ke mně pravým bokem, z těch tří strážců zákona byl nejsympatičtější. Táhlo mu tak na padesátku, menší postava, ale svalnatý a tuhý, s pevně řezanou opálenou tváří, protkanou vějířky vrásek. Při zvuku mých kroků se spěšně otočil, ale nepřestával mířit koltem s nataženým kohoutkem na zatýkaného muže. Věnoval mi jen kratičkový pohled a opět upřel plnou pozornost na svůj cíl.

Snažila jsem se chovat naprosto přirozeně, jako bych necítila napětí mezi nimi a neviděla zbraně v jejich rukou.

„Á, tak tady jsi,“ spustila jsem rázně na kovboje a v duchu se modlila, aby pochopil moji hru.

„Tak přece chceš vzít roha, co? Rychle jsi zapomněl, cos mi dneska celou noc sliboval! Máš nějak moc krátkou paměť, ty syčáku! Ale já ti to nedaruju, to si piš! Nejdřív mi naslibuješ hory doly a potom se chceš v tichosti vypařit? A ani se nerozloučit?“ Láteřila jsem a trnula přitom hrůzou, jestli moji hru pochopí nebo ne. Ale lehký záblesk v očích a nepatrně nadzdvížený koutek rtů mě ujistil, že pochopil. Díky bohu! Mohla jsem pokračovat v improvizovaném divadle.

„A jeida, dobrý den, šerife,“ obrátila jsem se, jako bych teprve teď zjistila přítomnost někoho dalšího. „Promiňte, že vás ruším, pánové, ale tenhle lump mi slíbil, že se se mnou ožení a teď se zdá, že chce zdrhnout. Nejdřív se ke mně včera večer vetřel a až do rána mi sliboval lásku až za hrob. Šerife, když už jste tady, tak ho pronto zatkněte a nepusťte ho, dokud si nevzpomene, bídák jeden nevděčný.“

Šerif se při mém vpádu nejdříve mračil, ale neušlo mi, že jeho tvář pomalu mění výraz a nakonec se zdálo, že stěží potlačuje smích. Mám napůl vyhráno!

„Malej moment, vážená dámo,“ přerušil mne, „než si to spolu vyříkáte, chtěl bych se něco zeptat. Povídate, že dnešní noc byl tenhle chlapík s vámi?“

„No to bych řekla!“

„Celou noc?“

„Jo, šerife. Od večera až do rána. Doufám, že vám nemusím líčit, co jsme dělali,“ pokusila jsem se o koketní úsměv, ale nedokázala jsem zabránit, aby mi tváře nevzplály jasnou červení.

„Ne, to ne,“ zasmál se už nahlas a jeho pomocníci si mezi sebou s pochechtáváním vyměnili urážlivou poznámku o stydlivé děvče. Zrudla jsem ještě víc a raději bych se viděla v pekle než tady v té komedii. Ale ať už mě uráželi jakkoliv, nezbývalo mi než dohrát svou roli až do konce a definitivně tak pošlapat poslední zbytky své dobré pověsti. Teď už si o mně nikdo nic slušného v tomhle městě myslet nebude, prolétlo mi hlavou a já si uvědomila, že mě moje impulzivní chování dostalo do pěkné šlamastyky. Až se mi z toho chtělo brečet. Nebo někoho příšerně seřvat.

„Ale... proč tady tvůj milej tvrdil, že spal sám?“ nedal se šerif. Trochu mě zamrazilo, ale můj neznámý přijal hru a rozmrzele zabručel:

„Nechtěl jsem kompromitovat dámu.“

Šerifovi pomocníci se už nepokrytě rozchechtali, a i sám šerif měl co dělat, aby udržel vážnou tvář.

„Hehe, holka z tančírny a dáma! To já jsem teda čínskej pánbůh!“ neodpustil si poznámku zrzek a můj vražedný pohled, který jsem po něm vrhla, ho pobavil ještě víc.

Šerifovi můj rozzlobený výraz neunikl a hned začal smířlivě:

„No no, snad toho zas tolik neřekli. Tak abychom si to ujasnili – odpřísáhnete mi, že jste dneska v noci byli celou dobu spolu?“

Aniž bychom se na sebe s mým neznámým podívali, oba jsme svorně přikývli.

„Šerife, je svědectví holky z tančírny dostačující?“ ozval se hromotluk.

Šerif se na mě vážně podíval a potom pomalu přikývl.

„Jo. Řekl bych, že v tomhle případě jo. To děvče nemá nejmenší důvod lhát.“

Všechno se ve mně sevřelo, ale přece jen jsem se zmožila na úsměv.

„Takže máš štěstí, hochu,“ obrátil se šerif opět k neznámému. „Ten nuž zůstane zatím u mě a tobě doporučuju, abys nějakou dobu neopouštěl město. Jasný? Ještě tě budu chtít vidět.“

Neznámý na šerifovu otázku zdráhavě přikývl, aniž by ze mne spustil upřený pohled.

„Je to tak v pořádku, slečno?“ otočil se šerif na mne a tvář se mu roztáhla do úsměvu.

Pokrčila jsem rameny.

„Možná by bylo jistější, kdybyste ho zavřel, šerife, ale slibuju, že udělám cokoli, aby mi už nepláchl.“

Zasmál se. „To věřím. A kdyby něco, tak si tě, děvče, najdu u Carvera. Jo, jmenuješ se jak?“

„Sanny... Sanny Beldingová.“

„Fajn, Sanny. A nešetři ho,“ mrkl na mne, gestem odvolal své pomocníky a rozvážně vyšel ze stáje.

Spadl mi ohromný balvan ze srdce. Vyhráli jsme!

„Proč jste to udělala?“ ozvalo se tiše vedle mne, když už byl šerif se svými muži dostatečně daleko z doslechu.

Hm, tak to bych sama taky ráda věděla, blesklo mi hlavou. Ale to jsem mu pochopitelně nemohla odpovědět.

„Jak jste řekl šerifovi – nebýt mě, dostal byste toho lumpa už tehdy. Dlužím vám přinejmenším další možnost ho dopadnout a nemám ráda dluhy,“ pronesla jsem proto co možná nejmrazivějším tónem. „Máte svoji šanci, jsme vyrovnáni. Doufám, že se s vámi už víc nesetkám.“

Přimhouřil oči a s mírným úsměvem na rtech mne pozoroval. Jeho lehce výsměšný pohled mne znervózňoval. Nemám toho chlapa ráda. Mám pocit, že mi vidí až do mozku a to se mi vůbec nelíbí.

„Ale jak jste mohla vědět, kde jsem dneska v noci byl? Co když měl šerif pravdu?“

Zamrazilo mne. Ale ne, zase mne jen zkouší.

„To je vaše věc, jestli jste to udělal nebo ne. Stejně se na to dřív nebo později přijde, to není můj problém.“

„V tom případě možná kryjete vraha.“

„To je zase moje věc,“ ledová odpověď, ale můj klid už dostával povážlivé trhliny. Navíc – v jeho pohledu se objevilo něco, co mému vzrůstajícímu zmatku napomáhalo. Znovu se mne zmocnil pocit, že mi skutečně vidí až do duše a ví, co se ve mně děje. A to se mi vážně vůbec nelíbilo.

„A to vám ani nevadí, co si o vás teď budou myslet? Po tom, co jste tady teď předvedla?“

Sakra, musí pořád provokovat? Zadívala jsem se mu do očí a snažila se zachovat zdání ledového klidu a vyrovnanosti.

„Budou si o mně myslet to, co si o mě stejně všichni myslí – včetně vás. Jenom já znám pravdu a na tom mi záleží nejvíc. Sbohem.“

Otočila jsem se, a aniž bych se jenom jedenkrát ohlédla, odcházela jsem od něj. Jeho upřený pohled se mi propaloval do zad až na roh budovy. Ale i když mne už nemohl vidět, přesto jsem stejně rázným energickým krokem došla až k tančírně, svému současnému domovu. Hrdá a jistá si sama sebou. Ale jenom do chvíle, než se za mnou zaklaply dveře mého pokoje. Teprve tady, v bezpečí před cizíma očima na mne všechno dolehlo a já se zhroutila. Vlastní hloupost mne nahnala

do velmi nebezpečné hry. Lhala jsem šerifovi, a pokud se nenajde skutečný vrah, tak... jsem spoluviník zločinu!

A co se stane, až šerif zjistí, že jeho podezřelý zmizel z města? Vážně bych měla nejdřív přemýšlet, než se do něčeho vrhnu. Takhle hloupě se do toho všeho zaplést!

I když – na druhé straně – pocit, že jsem toho suverénního cizího chlápka alespoň malinko vyvedla z klidu a záblesk obdivu v jeho očích – hmm – to stálo za to!

V každém případě teď se musím jenom modlit, aby moje šťastná hvězda stála při mně. A při něm, při tom cizím tajemném kovbojovi, co vlastně ani nevím, jak se jmenuje.

---

5. NELÍTOSTNÁ PRAVDA

Za pár dní po oné příhodě ve stájích, se v saloonu objevil šerif. Žaludek se mi sevřel nepříjemným tušením. A když potom, se sklenkou v ruce, na mne kývl a pokynul k jednomu z volných stolků, bylo mi doslova příšerně.

„Hallo, děvče! Nebude ti vadit, když se budeš chvíli věnovat jednomu starému šedivému vlkovi?“

„Dobry večer, šerife. Nemyslím si, že jste až tak starý,“ odpověděla jsem a snažila se zamaskovat své rozčilení co nejsvůdnějším úsměvem.

Šerif se zasmál a pohrozil mi prstem.

„Jen mě nechtěj vyprovokovat k nějakým nepředloženostem, holka!“

Měl očividně dobrou náladu, a to mne trochu uklidnilo. Snad budu mít štěstí a nebude se moc vyptávat. Nechci zabředávat do ještě větších lží.

„No, ale abychom přešli k věci,“ začal najednou vážně a já najednou měla pocit, jako by se mi v krku usadila žába. Ztěžka jsem polkla a úsměv mi na tváři ztuhl do nepovedené křečovitě grimasy.

„Víš, Sanny, ten tvůj milej než vodjel, tak mě řek', ať za tebou zajdu,“ mluvil rozvážně a očividně přemýšlel nad každým slovem.

„On... byl u vás?“ nemohla jsem se nezeptat. Překvapilo mne to. Proč „můj“ neznámý navštívil šerifa, předtím, než opustil město? Šel mu snad říct, že jsem lhala? Při té myšlence mi útroby sevřely strachy.

„Byl,“ přikývl šerif. „Přišel na celkem dobrou věc, jak dostat jednoho darebáka. A taky mi řek' o tom chlápku ze zatykače, co už nějakou dobu stíhá. Jo, moc hezky jsme si popovídali, je to fakt šikovnej chlap. Mrzelo mě, že jsem ho podezříval, ale to víš, všechno ukazovalo na

něj.“ Šerif se odmlčel, aby si umotal cigaretu a já se snažila honem si urovnat myšlenky a uklidnit rozbourané emoce.

Takže „můj“ neznámý kovboj nakonec šerifa přesvědčil o své nevině? Nebo opravdu šerif tak věřil jeho alibi, které jsem mu poskytla? Každopádně mě ten cizí chlápek opět překvapil. Vsadila bych se, že ihned poté, co jsem ho zanechala v opuštěné stáji, nasedl na svého koně a zmizel do neznáma. A on zatím...

Šerif přerušil moje další úvahy tím, že opět promluvil a tentokráte se mi zdálo, že z jeho slov zaznívá chápavé porozumění a snad soucit?

„Víš, děvče, zapomeň na něj. On není ten typ chlapa, co se hrne do ženění. A navíc s ..., no... s děvčetem tvého typu. Chápej, nerad to říkám, ale měla by sis to uvědomit, aby ses mohla vyhnout dalšímu takovému zklamání. Víš, dokud budeš tady v tomhle podniku ukazovat nahatý záda, budou tě brát mužský jenom jako chvilkový povyražení. Pohrajou si s tebou, pomilujou tě, naslibujou modrý z nebe a ráno frf – a už je nevidíš. Budeš pro ně jen holka na jednu noc. Tady zkrátka žádný štěstí neuděláš, a i kdyby si tě třeba nakrásně jednou někdo vzal, tak lidi ve městě na tebe budou pořád koukat jako na špatnou holku. Nevím, co tě přimělo dělat tohle řemeslo, ale moc dobře sis nevybrala. Měla bys vo tom začít přemýšlet a raději se vrátit tam, vodkuds přišla, dokud je ještě čas. Jsi mladá, ještě máš šanci.“

Zůstala jsem po jeho slovech sedět jako spráskaná. V první chvíli jsem nevěděla, o čem to vlastně mluví, že mne se to ostatně vůbec netýká, protože já přece taková nejsem. Ale postupně, pomalinku, jak mi docházel skutečný význam a neúprosná pravdivost jeho slov, jako by mi naráz spadly brýle z očí. Jsem taková. V očích ostatních jsem taková.

Najednou se mi chtělo brečet nebo někam utéct a už se nikdy neukázat. Připadala jsem si, jako by mě polil ledovou vodou. Byla to tvrdá slova, ale upřímná a od srdce, to jsem musela přiznat.

„To... tohle vám řekl... on?“ vykoktala jsem.

„Ne, tohle ne. No, vlastně řekl, ať za tebou zajdu, všechno ti řeknu, jako že byl u mě a tak. No, a že... to bylo hezký, ale že si svou ženu představuje jinak. A až bude mít zase cestu, že se rád zastaví na kus přátelský řeči nebo tak.“

Nebyla jsem chvíli schopná slova. Vztek, neskutečný vražedný vztek vystřídal děs ze šerifova příchodu a šok z jeho drsných, ale upřímných slov. Strach nahradila zlost. Zlost na celý svět, na toho namyšleného suverénního chlápka, co mi vzkazuje takové věci, na šerifa s jeho upřímností, o níž jsem se neprosila, na svůj zpackaný život a impulzivní povahu.

Šerif si moje rozpoložení špatně vyložil a chlácholivě na mne promlouval.

„Děvče, jsi v pořádku? Možná jsem to trochu přehnal, ale snad si z toho aspoň něco vezmeš k srdci. Jsem si jistej, že nejsi špatná holka, jenom ses dala na špatnou cestu. Ale – ještě máš čas, rozumíš? Ještě můžeš začít někde daleko odtud jinej život. Přemejšlej nad tím, ale ne dlouho. Rozumíš tomu, co ti tady říkám?“ když jsem jenom němě přikývla, dosud rozpálená vzteky do běla, šerif rázně dopil svou sklenku a vstal.

„No, myslím, že jsem už toho namluvil až dost. Vzpamatuj se, holka!“ popleskal mě přátelsky po zádech. „Zejtra zase vyjde slunce!“ a s těmi slovy odešel.

Dlouhou dobu jsem zůstala nehybně sedět u prázdného stolu. Ani jsem nezaregistrovala, kdy se přede mnou objevila plná sklenka. V hlavě mi vířil divoký rej myšlenek, ale ani jednu jsem nedokázala zachytit a rozumně zpracovat. Byl to podivný stav jakéhosi otupění, bezčasovosti a naprostého vytěsnění z reality. Připadala jsem si jako

pod obrovským skleněným poklopem, uzavřená ve vzduchoprázdnu, zatímco kolem mne dál plynul život.

Ano, zítra vyjde slunce. Ale dnes už zapadlo. A do zítřka je příliš dlouhá doba. Zítřek je vzdálen miliony let. A nic už nebude stejné.

„Dokud budeš ukazovat nahý záda, budou tě mužský brát jen jako chvilkový povyražení... Tady žádný štěstí neuděláš...“

Špatná holka. Dobrá pro každého, kdo kývne a strčí dolar. Milenka na jednu noc. Holka, kterou žádný pořádný mužský nechce. Opoprhovaná, ocejchovaná.

Tohle jsem přece nechtěla, takhle jsem si to nepředstavovala. Chtěla jsem jen svobodu, volnost, rozhodovat o sobě sama, mít stejné možnosti jako muži. A zatím? Skončím jako holka z tančírny?

Hlavou mi v záblesku okamžiku prolétla absurdní myšlenka: *tak tenhle život je ztracený.*

Špatná holka.

Vypálené znamení hanby, které nikdy nelze smýt. Najednou se mi chtělo strašně brečet. Nad sebou, nad svým zbabraným životem. Ani nevím, kdy jsem zvedla plnou sklenku neředěné whisky ke rtům.

Ten večer jsem se opila. Příšerně, strašlivě, vědomě opila. Potřebovala jsem ze sebe alespoň na chvíli setřást ten pocit trpkosti a beznaděje, který mne zaplavil a zastihl nepřipravenou a zranitelnou. Alespoň na chvíli zapomenout na tvrdou realitu, na šerifova slova, na tančírnu a svět kolem. Zapomenout na tenhle špinavý a ubohý život, který pro mne ještě před malou chvílí znamenal štěstí a vykoupení z nudy. Oprostit se od všech trýznivých myšlenek a zažít pocit absolutního nebytí a lhostejného klidu. Povznést se nad své vlastní tělo, osvobodit se od všech pout. Konečně mít svůj život ve svých vlastních rukou. Anebo umřít...

Bylo mi všechno jedno, po první sklence následovala další a další, už jsem je ani nepočítala. Neviděla jsem zkoumavé pohledy barmana, nevšímal jsem si dění kolem sebe. Chtěla jsem zapomenout sama na sebe, utopit se v alkoholu a hlavně – nemyslet a necítit.

Myslela jsem si, že mi alkohol tohle všechno umožní, ale byl to omyl. Naopak, whisky ve mně probudila všechno to, co jsem chtěla potlačit, všechno to živočišné, impulzivní nepředvídatelné. V jedné chvíli jsem si uvědomila, že tančím na stole a cizí nenasytné ruce mi chňapají po nohou a snaží se mi dostat pod šaty a stáhnout mne dolů, a v příštím jasném záblesku mi drsná ruka přes tenkou látku šatů drtila ňadro a nepříjemně vlhké rty rejdivy po krku a dekoltu a zanechávaly za sebou mokrou stezičku.

Nebránila jsem se, bylo mi to jedno. Vlastní smích mi zněl cize a v jednom kratičkém okamžiku jsem si uvědomila, že jsem všechno to, co si o mě šerif a ten cizí kovboj myslí. Jsem děvka. Tak ať.

---

6. ŠPATNÁ HOLKA

Probouzela jsem se pomalu a nerada. Zdálo se mi, že se všechno houpe a každý pohyb vyvolával tupou bolest vystřelující do mé zmučené hlavy. Proboha, co se to jenom stalo? Kde to jsem?

Jen pomalu se z mlhy vynořovaly útržky vzpomínek. Pachuť whisky, hluk lokálu, tanec na stole, nenechavé mužské ruce a...

V té chvíli se mi obrátil žaludek a já jeho obsah vyzvrátila přímo na podlahu vedle postele.

Proboha! Stalo se to nebo to byla jen strašlivá noční můra? Stačil mi jediný pohled na sebe a kolem sebe, abych definitivně pochopila, že vše je skutečnost. Nepopíratelná, neodvratitelná.

Takže tedy nakonec mají pravdu. Jsem děvka.

Bankovky, povalující se na stolku pod oknem, šaty poházené kolem a moje rozbolavělé tělo to neodvratitelně potvrzují. Udělala jsem něco, co jsem si myslela, že nikdy nedopustím, aby se stalo. Prodala jsem sama sebe, svoje tělo, svoji čest, svoji pověst. Už nic nebude stejné.

Chtělo se mi brečet, ale slzy mi došly. Bylo mi zle, tak strašlivě zle, že jsem chtěla umřít. Ano, to by bylo nejlepší řešení, umřít a mít klid, už nic nemuset, jenom ležet a nehýbat se a nemyslet.

Zaklepání na dveře znělo v mé hlavě jako údery palicí. Zaúpěla jsem a přitiskla si dlaně na uši. Bože, umřít by bylo tak příjemné!

Do pokoje nakoukla Lenta. Vypadala starostlivě, ale když uviděla, že jsem vzhůru, usmála se a vklouzla dovnitř.

„Tady to teda vypadá,“ konstatovala poté, co se rozhlédla kolem sebe. „Jsi v pořádku?“ obrátila pozornost zase na mne.

Pokusila jsem se zavrtět hlavou, ale už jen ten nepatrný pohyb způsobil, že mi do mozku vystřelily další ostré šípy neskutečné bolesti.

„Asi umřu,“ zaskřehotala jsem.

Lenta se jen ušklíbla.

„Ale neumřeš. To je jen kocovina. Podle toho, jak jsi včera vypadala, jsi musela vypít alespoň rybník whisky.“

„Trefila jsi to. Je mi příšerně.“

„To ti věřím,“ kývla. „Co ten chlápek?“

Ach bože, ještě to mi tak chybělo. Všechna děvčata o tom tedy ví. Hanbou bych se propadla. Ale ... nakonec, jsem přece jedna z nich, ne? Tak pryč se studem.

„Podle toho, jak se cítím, si to asi pěkně užil.“

„Ublížil ti?“

Pod příkrývkou jsem se opatrně osahala.

„Myslím, že ne. Alespoň ne moc.“

„Zaplatil?“

Vždy praktická Lenta. Za všech okolností. Nic jí prostě nepřekvapí. Kývla jsem rukou k židli s penězi. Lenta je zvedla a spočítala.

„Nic moc. Musíš si zvednout taxu, abys měla na Carverův podíl, jinak ti nic nezbude.“

Nerozuměla jsem jí, ale teď se mi o tom nechtělo přemýšlet. Nechtělo se mi přemýšlet vůbec o ničem, bylo mi zle, fyzicky i duševně, cítila jsem se špinavá a podivně prázdná.

„Vypadáš příšerně,“ konstatovala Lenta.

„Taky se tak cítím.“

„Strašně to tady smrdí. Dej se trochu dohromady, donesu ti zatím nějaký vyprošťovák.“

„Dík,“ zasípala jsem, ale ještě dlouho po jejím odchodu jsem nebyla schopná se pohnout. Bylo mi jedno, jestli mi chce pomoci, nechtěla jsem nic a nikoho. Jediné, po čem jsem toužila, ať mi dají všichni pokoj a nechají mě v klidu umřít.

To štěstí mi dopřáno nebylo. Lenta dovedla kbelík s hadrem a vodou na zaneřáděnou podlahu a sklenku čehosi, co mne donutila vypít. Chutnalo to příšerně a málem jsem se znova pozvracela. Ale asi to pomohlo, protože přesto, že mi bylo pořád ještě strašně, dokázala jsem se alespoň vyhrabat z postele a jakžtakž fungovat. Hlava mi třestila a v žaludku jsem měla jako vymeteno. Ale nebylo zbytí, než abych se z posledních sil vzchopila a za vydatné pomoci Lenty uvedla sebe a svůj pokoj do celkem přijatelného stavu. Pořád jsem si připadala špinavá, přestože jsem se později v prádelně za kuchyní drhla studenou vodou až do krve. Tenhle pocit žádná voda nesmyje.

Už oblečená a po druhé dávce Lentina „vyprošťováku“, jsem se usadila znova na ustlané posteli vedle Lenty a nechala si od ní líčit průběh včerejšího večera. Z mé strany to byl dost masochistický zájem, ale potřebovala jsem vědět, co se dole dělo a co jsem všechno vyvedla.

Podle Lentina podání to nebylo zase tak zlé. Nejdřív jsem prý po šerifově odchodu seděla sama u stolku a jen do sebe obracela jednu sklenku za druhou, kterou mi tam barman pohotově nosil. Dohadovali se, že mi šerif oznámil něco moc nepříjemného, ale nechtěli se ptát, tak se rozhodli mi „pomoci“ takovýmto způsobem.

Poté, co jsem prý vypila skoro polovinu láhve, jsem začala vykřikovat, že se chci bavit a kde jsou pořádní chlapi, načež jsem vylezla na stůl a začala tančit. To ke mně přitáhlo spoustu mužského

osazenstva baru a potom prý se pilo dál u baru, tančilo se a nakonec jsem se nechala odvléct nahoru nejdřívejším z těch chlápů. Prý jsem se cestou chichotala a pořád vykřikovala, že chci tančit, ale on mne nenechal, a nakonec si mne hodil přes rameno a za bouřlivého řevu ostatních si mne odnesl nahoru.

Vypadala jsem, že se mi to líbí, tak nepovažovali za nutné nějak zasáhnout. Akorát je prý udivil můj výběr – ten chlápek vyhlížel dost divoce a neurvale.

Proto se cítím, jako by mě přejel vlak, pomyslela jsem si s hnusem. K čertu se mnou, nechci už alkohol ani vidět.

Co se dál dělo na pokoji, už samozřejmě neví, ale bylo prý ještě spousta rámusu, než odešel. Akorát ještě v noci to Lentě nedalo a zašla se na mne podívat. Když zjistila, že spím, nechala mne v klidu.

„Nechci být dotěrná, ale ... víš, jak se chránit před – no, však víš. Před těhotenstvím,“ zeptala se nakonec.

Zbledla jsem a najednou mi bylo ještě hůř. Tohle mne vůbec nenapadlo! Ještě to by mi tak chybělo!

Bože, to je strašný život! Je tohle to, co jsem chtěla? Zavrtěla jsem hlavou. Ne, takhle to přece být nemělo. Musím přemýšlet. Musím...

Až mi bude lépe, něco vymyslím. Na něco přijdu. Určitě. Takhle to přece nemůže být! Já sem přece nepatřím! Nechci sem patřit. To už vím určitě. Jenom kdyby mi nebylo tak strašně zle. V hlavě mi bušilo a žaludek se nepřestával chvět, trásl se mi ruce a v ústech se mi usadila odporná pachut'. A snad úplně všechno mne bolelo. A ke všemu jsem se vyspala s chlapem, kterého vůbec neznám!

„Je to... poprvé vždycky tak hrozný?“ musela jsem se zeptat.

Lenta se zatvářila nechápavě.

„Myslíš poprvé co?“

„No... to... s mužským.“

Lenta vytřeštila oči.

„To bylo poprvé? Myslela jsem, žes už...“

„Ale jo, to jo, ale... tohle bylo poprvé takhle... Za peníze.“

Dlouho se na mě dívala a mlčela. Bylo mi hloupě. Neměla jsem se ptát.

„Zvykneš si,“ řekla nakonec tiše. „Víš, já... prostě mám to ráda,“ pokračovala. „Nejdřív to byla jen zvědavost. Potom – dají se tak snadno vydělat dobrý peníze. A někdy je to náramná švanda. Mohla bych ti vyprávět,“ mávla rukou, a to už se zase smála. „A tady u Carvera je to pohoda. Máme střechu nad hlavou, jistou práci, bezpečí. On se umí o svoje děvčata postarat a nenechá nám ublížit. Uvidíš, bude to dobrý. Tady to tak děláme všechny a nikomu to nevadí. Jenom to hopsání po pódiu by nás moc neuživilo, to ti snad bylo jasný hned od začátku, ne? Myslela jsem, že víš, jak to tady chodí.“

Bože, jak já jsem pitomá! Ten protivný šedooký kovboj měl nakonec pravdu. Jsem děvka. A nic na tom nezmění, že se mi to zjištění hnusí, že je mi zle ze mě samotný, z toho, co se stalo a co ještě přijde. Vlastní hloupostí jsem se dostala do situace, ze které se teď budu jen těžko dostávat, jestli vůbec.

---

7. DÁMA NEMÁ ZÁJEM

Pár dní jsem se baru a alkoholu vůbec vyhýbala. Odbyla jsem si jen vystoupení, předplacené tance a jakékoliv pozvání na drink jsem zarputile odmítala. Strašně jsem se styděla, ale zdálo se, že moje extempore nikoho nezajímá. Prostě, jak řekla Lenta – život šel dál.

Ale moje noční můra neměla zůstat zapomenuta. Můj poklesek se připomněl, pro mne tím nejhorším způsobem. V baru se objevil ten chlap, co si mne tehdy odnesl na pokoj. Sama bych si asi nebyla jistá, ale Lenta do mě šťouchla hned, jak skončilo naše vystoupení a ukázala na něj.

„Máš tady toho svýho zákazníka. Koukni, myslím, že má zase chut’.“

Otrásla jsem se hrůzou. Mrkla jsem po něm a podlomila se mi kolena. Bože, takový hromotluk! Měřil dobře dva metry a ruce měl jako lopaty. Hustý plnovous mu zakrýval půlku tváře a z té druhé půlky byl vidět jen velký zahnutý nos a ostré oči, ukryté pod huňatým obočím. Vypadal jako medvěd. Asi zlatokop, podle ošacení, tipovala jsem.

„Nesmí mě vidět,“ obrátila jsem se k Lentě.

Podívala se váhavě na mě a potom na něj.

„To bude horší. Celou dobu z tebe nespustil oči. Nevím, jak mu chceš teď zmizet.“

„Vezmu to zadním vchodem, potřebuju ho jen na chvíli nějak zdržet. Prosím tě, udělej to pro mě!“ zaškemrala jsem.

Lenta pokrčila rameny.

„Že seš to ty.“

„Dík! Máš to u mě!“ vyhrkla jsem a rozeběhla se k zadnímu vchodu na pódiu a chodbou pryč. Byla jsem úplně zpocená hrůzou, srdce mi bušilo jako o závod a žaludek se svíral nepříjemným pocitem, že se mi stejně nepodaří včas zmizet.

Hromotluk moje zmizení samozřejmě okamžitě zaregistroval. Odstrčil mrňavou Lentu, jako by byla jen obtížný hmyz a pustil se za mnou.

Dostihl mne na zadním schodišti. Jeho mohutná tlapa chňapla po mé paži a trhnutím si mě přitáhl k sobě. Klopýtla jsem a doslova mu upadla na hrud'. Zasmál se.

„Kam tak rychle, kočičko. Chtělas mi utýct? To se ti nepovede!“

Pevně mne svíral za obě paže. Bezděky jsem zasténala bolestí. Měl obrovskou sílu, budu mít na ruku pěkné modřiny.

Jako by na tom záleželo. V duchu jsem se sama sobě ušklíbala.

„Co chcete,“ snažila jsem se mu vykrotit, ale marně. Držel mě pevně a mých pokusů mu uniknout si snad ani nevšiml.

„Ale,“ podivil se naoko. „Copak´s už zapomněla? Minule jsme se docela pěkně pobavili, dáme si repete, co říkáš.“

„Mě to moc zábavný nepřišlo,“ zavrčela jsem na něj. Snad ho moje chování odradí – i když toho asi nezastaví nic. Začínala jsem si zoufat.

Na má slova se jen zachechtal, popadl mě v pase a jako bych nic nevážila, hodil si mě přes rameno a vykročil po schodech nahoru. Volnýma rukama jsem mu bušila do zad, aby mě pustil, ale jen se dál smál a nejspíš to bral jako součást hry.

Jsem vážně v bryndě! Došlo mi, že z toho už se jen tak nedostanu. Hrůza mě sevřela jako v kleštích a já ze sebe nemohla dostat ani hlásku.

Měla bych ječet, volat o pomoc, ale hrdlo se mi stáhlo a moje ústa jen bezhlesně lapala po dechu.

Byl už skoro nahoře, když se dole něco pohnulo. Na schodišti svítla jen jedna lampa a nic moc neosvětlovala, a navíc jsem ze své pozice neměla patřičný výhled. Přesto se mi zdálo, že tam někdo je, byl to spíš pocit, tichý pohyb v šeru, záblesk odraženého světla. A potom jsem uslyšela ten hlas. Tichý, podivně tlumený, nekompromisní.

„Stůj! Dál ani krok.“

Wayne! Carverův střelec.

Hromotluk překročil ještě dva schody, než mu to došlo. Teprve výmluvné cvaknutí natahovaného kohoutku ho přinutilo zastavit. Pomalu se otočil a pořád mě držel.

„Co je,“ zavrčel dolů.

„Mám pocit, že dáma nemá zájem,“ protáhl pomalu Wayne svým mrazivým tónem.

„Co?“

Hromotluk byl evidentně pomalejšího myšlení.

„Pust'te ji.“

„Co vám je do toho,“ zavrčel chlap a chtěl zase pokračovat v cestě. Začala jsem se opět cukat a konečně jsem byla schopná promluvit.

„Pust'te mě, nebo vás zastřelí, rozumíte? Já s vámi nechci jít!“

Hromotluk se zase zastavil.

„Co to je za blbost. Minule se ti to sakra líbilo, tak proč teď ty drahoty. Jedu sem jen kvůli tobě a ty na mě poštvěš nějakýho pistolníka?“

„Je... je mi to líto, ale... minule jsem... nevěděla, co dělám... já nejsem... Byla jsem opilá. Jsem jen tanečnice, nic víc. Prosím, pusťte mě.“

„To mě nezajímá, co seš a co nejseš. Minule ti to nevadilo, prachy sis vzala, tak jakýpak drahoty. Však tě neubude.“

„Ne! Prosím vás, pusťte mě!“

„Nakonec se ti to bude líbit, uvidíš.“

Nenechal se přesvědčit, měl v hlavě jen jedno a po tom, jak jsem se minule asi chovala, se mu vůbec nedivím. Vykročil na další schod.

„Pusťte ji!“ zazněl opět zdola ledový hlas.

Hromotluk zvedl druhou nohu.

Ostré štěknutí koltu se rozlehlo znásobenou ozvěnou. Sevření povolilo a chlap zavrával. Pustil mě, a aby sám udržel náhle ztracenou rovnováhu, zatápal oběma rukama po stěnách, ale nezabránil tomu, aby se sesunul na kolena. Moje nohy se tím pádem konečně zase dotkly země a já se oběma rukama odstrčila od hromotluka a podařilo se mi vstát. Na nic jsem nečekala a vyběhla o pár schodů výš. Tady jsem se obrátila a podívala se zpět.

Hromotluk napůl klečel na schodech a překvapeně zíral na svoji botu. Wayne mu ustřelil podpatek.

„Sakra!“ zaklel muž překvapeně a teprve teď mu došlo, v jakém se ocitl nebezpečí. Díval se dolů, ústa otevřená úžasem a ruce bezradně svěšené podél těla.

„Von mi ustřelil kramflek! To už si ani nesmím v bordelu vybrat holku?“ zakňučel.

„Jen když s tím bude ona souhlasit,“ ozvalo se zdola.

„Sakra, to jsou mi móresy. Jako by děvky byly něco extra,“ bručel si chlápek pod vousy a mě ho bylo najednou skoro líto. Vlastně za nic nemohl. Byla to moje chyba. Moje a té spousty whisky, co jsem minule vypila. A vážně jsem se chovala jako děvka.

„Promiňte, já jsem opravdu jen tanečnice. Minule... byla jsem opilá.“ Ježíši, já se mu ještě omlouvám za to, že mě vlastně znásilnil! Bylo toho na mě už asi vážně moc. Zatřásla jsem hlavou a v očích mě najednou začaly pálit slzy. Kruci, přece teď nezačnu brečet! Ale nešlo přestat. Slzy mi samy začaly téct z očí, bez ohledu na to, co chci a co ne. Rozbrečela jsem se jako malá holka, dolehlo na mě všechno, co se stalo a co se mohlo stát a já brečela a nemohla přestat.

Hromotluk na mě udiveně koukal, pusu dokořán a nic nechápal.

Otočila jsem se a rozeběhla se nahoru po schodech a do svého pokoje. Zabouchla jsem za sebou dveře, zastrčila je na závoru a padla na postel.

Nezadržitelný proud slz mi zmáčel polštář, ale v té chvíli mi to bylo jedno. Brečela jsem sama nad sebou, nad svým zpackaným životem a nad svou nejistou budoucností. Brečela jsem a litovala sama sebe. Nekontrolovatelně jsem se trásla a chtělo se mi zvracet. Dostavil se šok z prožitého napětí.

Kdyby se neobjevil Wayne, mohla jsem na tom být mnohem hůř.

---

8. WAYNE

Wayne. Vybavilo se mi moje první setkání s ním. Bylo to hned první den mého pobytu v Carverově podniku. Vešla jsem – nejistá a vyplašená – do Zlatého nuggetu, s malým uzlíkem šatstva a s posledním centem v dlani a první, na koho jsem natrefila, byl Wayne. Lehce se opíral o barový pult v poloprázdném lokále, zabraný do rozhovoru s barmanem, ale přesto stále pozorně evidující dění kolem sebe.

Zaujal mě hned na první pohled. Byl přesně tím typem muže, které jsem obdivovala – štíhlý, mrštný jako panter a úžasně krásný. Jeho tvář připomínala tváře antických soch z dědečkovy encyklopedie. Byla dokonalá, s pravidelnými rysy, lemovaná hedvábnými pískově plavými vlasy, stáčeujícími se do lehkých prstýnků. Vypadal jako anděl, krásný, stále jakoby duchem nepřítomný, s tváří prostou jakéhokoliv výrazu.

Chodil oblékaný zásadně v dlouhém černém plášti, pod ním nosil běloskvoucí košili s černou vestou, černé kalhoty a vysoké jezdecké boty. Když trochu podhalil cíp pláště, bylo možné zahlédnout pár koltů s perletí vykládanými pažbami, vykukujícími z pouzder na zdobeném opasku. Při pohledu na jeho dlouhé štíhlé prsty nebylo nejmenších pochyb o tom, že své zbraně umí velice dobře ovládat.

V celém jeho vzezření bylo něco pardálího. Jeho pohybům nechyběla kočičí vláčnost, a přestože se pohyboval rozvážně a pomalu, dávalo každé jeho hnutí tušit, že v něm dřímá obrovská síla a neuvěřitelná mrštnost. Nebylo radno ho dráždit, to bylo jisté.

Ale co na něm bylo nejpozoruhodnějšího, byly jeho oči. Jejich zvláštnost nebyla ani tak v barvě, která byla nebesky azurově modrá, jako spíše v jejich výrazu. Přesto, že na mne hleděl jen několik kratičkých vteřin, zdálo se mi, že jeho pohled mi pronikl až do nejskrytějších zákoutí duše. Byl to pohled intenzívní a zároveň chladný

a lhostejný. Nelze ho popsat slovy, ten pohled musel člověk ucítit, aby pochopil jeho sílu.

Jenom na malý okamžik jsem měla pocit, že v jeho očích bliklo světélko zájmu, ale s největší pravděpodobností to byl opravdu jen můj pocit.

Wayne byl jako ledová socha, bez emocí, bez citu. Chladnokrevný zabiják.

Ale já věděla, že je v něm i jiná stránka. Vášnivá, živá. Pečlivě ukryvaná. Objevila se hned ten první den, na kratičký okamžik a potom zase zmizela a víc jsem se s touto Waynovou podobou nesetkala.

Tehdy, když jsem vešla, byl to právě Wayne, kdo svolil, že mne zavede ke Carverovi.

Kráčel přede mnou dlouhou chodbou ke Carverově pracovně, zdánlivě klidný a lhostejný. V jednom okamžiku však jeho ledový klid ustoupil něčemu silnějšímu, ukryvanému až na dně jeho duše. Nečekaně se ke mně obrátil a stiskl moji paži. V těch modrých očích bylo najednou tolik života, tolik ohně, tvář mu ožila a vyzařovala z ní naléhavost, soucit, lítost a upřímná snaha pomoci. Ještě teď slyším jeho zastřený naléhavý hlas:

„Slečno, pokud máte možnost, nasedněte na dostavník a odjeďte z tohoto města. Co nejdál, a hlavně pryč z dosahu Carvera, než vás zničí!“

„Ale...“ zakoktala jsem. „Já nemám kam jít, ani peníze, nic. Potřebuju práci.“

Přelétl po mě soucitným pohledem, chápavě přikývl a s tichým povzdechem dodal:

„Buďte opatrná. A nenechte se zlomit.“

Tenkrát jsem jeho slova nechápala. A moc je nechápu ani dnes.

Přijala jsem u Carvera místo pomocnice v kuchyni a Wayne už svoji druhou tvář nikdy neukázal. Stala jsem se další z Carverových girl's, další z jeho majetku.

Od té doby už jsem ve Waynových očích viděla zase jenom chlad. Přehlížel nás, jako bychom neexistovaly a pokud nemusel, neoslovoval nás.

Přesto – nebo možná právě proto, do něj byla většina děvčat tajně zamilovaná. Svojně o něm ovšem tvrdily, že je protivný nafoukanec a muž bez srdce. Je pravda, že odolával všem jejich důmyslným nástrahám, až se o něm začalo šuškat, že snad ani není opravdový muž. Ale zbožňovat ho nepřestaly.

To byl Wayne. Carverův pistolník. Muž, o němž nikdo nic nevěděl.

A muž, který mi právě teď pomohl.

Nevím, proč to udělal. Co ho vedlo k tomu, aby vzal na vědomí jednu z těch, kterými opovrhoval.

Usilovně jsem nad tím přemýšlela, ale nic mě nenapadlo. Až jsem se pokusila podívat se na celou záležitost jeho nezaujatými očima. Představit si sama sebe na jeho místě. Vžít se do jeho situace a pochopit jeho vztah k nám. A možná se mi to trochu podařilo. Najednou jsem se viděla úplně jinak. Očima někoho druhého. Nestranného pozorovatele. Rázem mi vše přišlo zcela prosté.

Wayne jednal naprosto chladnokrevně, nebylo v tom nic osobního. Jednal tak, jako kdykoliv jindy, když měl bránit Carverův majetek.

Bránil mne stejně, jako by bránil Carverův dům nebo jeho koně nebo cokoliv jiného. Jednoduše dělal práci, za kterou ho Carver platil.

Nebylo to pro mne lichotivé zjištění. Ale nakonec můžu být ráda, že mám alespoň stejnou cenu, jako Carverův kůň.

Výstřel samozřejmě přilákal pozornost. Za chvíli na moje dveře někdo zaklepal a ozval se Lentin naléhavý hlas:

„Sanny, jsi v pořádku?“

Utřela jsem si rukou slzy a vstala z postele, abych jí otevřela. Hned jak jsem odsunula zástrčku na dveřích, vešla Lenta, oči navrch hlavy.

„Sanny, co se stalo? Proč se střílelo? A proč bulíš?“

Chtě nechtě jsem se skrze slzy musela začít smát.

„Trochu moc otázek, nemyslíš?“

Trhla rameny.

„Chci všechno vědět. Viděla jsem Wayneho a toho chlapa. Střílel Wayne, vid’? Divím se, že toho chlapa rovnou nezabil.“

„Nechtěl ho zabít.“

„To mi nemusíš říkat! Kdyby to Wayne chtěl udělat, tak už je ten chlápek dávno tuhej. Ale co se stalo? Ten chlap tě otravoval a Wayne tě bránil? Fakt?“

Přikývla jsem.

Lenta tiše hvízdla.

„Páni! To jsou mi věci. Tak Carverův pistolníček ochraňuje i Carverovy holky. Myslela jsem, že jsme pro něj vzduch, jen prach u jeho nohou. A on si nás zatím všímá. Nebo alespoň tebe...“ dodala pomalu a začala si mě najednou pozorně prohlížet. „Že by se nám Wayne zamiloval?“ protáhla pobaveně.

Musela jsem se smát.

„Zrovna do mě, vid’? Ani Carverovi jsem se nelíbila, původně mě vůbec nechtěl zaměstnat, nevzpomínáš si? Vždyť víš, že nejdřív jsem byla jen v kuchyni, holka pro všechno. Tanečnice jsem teprve chvilku a jen díky tomu, že Nicol onemocněla a chyběla vám jedna holka. A až potom se Carver rozhodl, že už mě v programu nechá. Jinak bych pořád jen myla nádobí a zaplivanou podlahu.“

„No, jen se nedělej, Sanny. Něco v tom bude.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nic v tom nehledej. Prostě jen dává pozor, aby Carverův majetek nepřišel k újmě. Tak je to.“

„Jak myslíš,“ Lenta jen pokrčila rameny, ale tvářila se, jako by právě odhalila něco ohromného. „Být tebou, tak nezapomenu Wayne mu pěkně poděkovat.“

Přikývla jsem.

„To samozřejmě udělám, ale ne tak, jak ty si myslíš.“

Lenta se rošťácky zasmála.

„Jak jen můžeš vědět, jak to já myslím? To nechápu,“ divila se naoko a potom už vážněji dodala: „Musím běžet. Dej se trochu dohromady a přijď dolů. Bude to dobrý, ten mameluk už ti dá pokoj, vzala si ho do práce Telma, ta si s ním poradí. Ten už nebude mít sílu vůbec na nic,“ zasmála se a vyběhla z mého pokoje.

To je zkrátka Lenta. S úsměvem jsem si povzdechla. Ta už prostě jiná nebude.

Ale měla pravdu, musím Wayne mu poděkovat. Nebýt jeho – kdoví, jak by to dnes večer dopadlo.

Trochu jsem se upravila a vydala se zpátky do saloonu.

Skoro to vypadalo, že na mne Wayne čeká. Sestupovala jsem ze schodů a na posledním schodě jsem, kdoví proč, klopýtla, podvrtila se mi noha a já padala do prázdna. Vlastně do Waynovy náruče.

Pohotově mě zachytil, a když se rychle ujistil, že jsem v pořádku, beze slova ustoupil stranou, abych mohla projít.

Jeho mlčení mě mátló, ale cítila jsem potřebu mu poděkovat, nejen za tuto pomoc, ale i za to s tím hromotlukem.

„Wayne,“ hlas se mi chvěl nervozitou. „Jsem... jsem vám nekonečně vděčná... za vaši pomoc.“

„Už jste v pořádku?“ promluvil svým typickým nezúčastněným tónem.

„Ano,“ přikývla jsem. Cítila jsem se neskutečně hloupě, ale kdoví proč jsem potřebovala mu všechno vysvětlit, ospravedlnit se. Jako by na tom nějak záleželo.

„Wayne, já... Nechci, abyste si o mně myslel... To s tím... chlapem... Byla to moje vina, minule jsem se strašně opila a nevěděla jsem, co dělám a on... myslel si, že...“ Styděla jsem se tak jako ještě nikdy v životě. A Wayne mlčel a jen se na mě modře díval.

„Už se to nestane,“ špitla jsem provinile, jako malá holka přistižená při něčem zakázaném.

„To musíte vědět vy nejlíp,“ řekl konečně a obrátil se k odchodu.

„Wayne...“ zavolala jsem na něj tiše, a když se otočil, dodala jsem jen krátké: „děkuju.“

Přikývl a chtěl pokračovat v cestě, ale něco ho zastavilo, nějaká myšlenka, která mu zřejmě prolétla hlavou. Napůl se ke mně potočil a jen tak přes rameno tiše řekl:

„Je mi líto, že jsem tady nebyl minule, abych vám pomohl.“

Jeho tichá slova mi vehnala do očí slzy a znova mě zaplavila vlna bolesti, ponížení a studu.

Na malou chvíli ke mně zvedl tvář plnou smutku a bolesti a s naléhavostí v hlase ještě tiše dodal:

„Sanny, nenechte se zničit. Nepodléhejte téhle falešné hře. Vy sem nepatříte.“

„Ach, Wayne,“ vzlykla jsem, přemožená přívalem emocí. Tolik jsem najednou toužila – já nevím po čem – po spřízněné duši, po někom, kdo mi řekne pár vlídných slov, kdo mne povzbudí, dodá sílu.

Wayneho nehybná kamenná tvář na malý okamžik ožila mírným pousmáním. Bylo to poprvé, co jsem na jeho tváři uviděla úsměv, ale byl to nevýslovně smutný úsměv.

„Vy to dokážete. Vy ano,“ zašeptal jen, rychle se otočil a zmizel ve tmě chodby.

Zůstala jsem ještě chvíli stát, překvapená a zaskočená jeho nečekanou proměnou, rozpolcená pod nápořem emocí, zmatená z jeho tichých naléhavých slov.

Kdo byl, tenhle Carverův pistolník? Jaké vnitřní bouře se v něm asi odehrávají? Proč mi říkal ta slova? Co se za nimi skrývá?

Jsem já jediná, kdo pronikl pod jeho chladnou masku? A proč?

Samé otázky a žádné odpovědi.

Otočila jsem se a vrátila se zpět do svého pokoje.